

[Zahle.]

nu, en saadan Udtalelse falder ikke i Ringsted Byraad i vore Dage. Nu er den Tid for længst forbi her i Landet, helt forbi, og et Forsøg fra en juridisk Dommer paa at paavirke et Nævningetingets læge Medlemmer paa en Maade, som gik ud over en ganske objektiv Oplysning om Lovbestemmelseres rette Forstaaelse, vilde føre til det stik modsatte Resultat af, hvad en saadan Dommer vilde ønske. Derfor betragter jeg det nu som ufarligt og derfor som et Gode, at Nævningetingets juridiske Formand inden for en vis Grænse og paa visse Betingelser kan komme til Stede og besvare Spørgsmaal under Nævningernes Overvejelser, saaledes at Nævningeinstitutionen, som har saa stor Betydning i vort Retsvæsen, efter min Mening ved dette Forslags Gennemførelse paa to Punkter vinder overordentlig meget.

Der er ogsaa andre Ting i dette Forslag, som jeg i høj Grad maa glæde mig over, men det er jo ikke nogen Nytte til at gennemgaa hele Forslaget i Enkeltheder nu. Jeg vil derfor blot til Slut gøre nogle Bemærkninger om en enkelt Ting, som jeg ikke kan være tilfreds med. Sagen er den, at selv om vor Retspleje bliver saa overordentlig meget forbedret, som den vilde blive det, hvis alle de Bestemmelser, Lovforslaget indeholder, blev gennemført, vilde vor Retspleje, selv saaledes forbedret, dog ikke være sikret mod, at Retsvildfarelser kan indtræde. Det vil vel altid være umuligt helt at undgaa Retsvildfarelser, og derfor maa jeg beklage en Bestemmelse, som gør det til en strafbar Handling at modvirke Retsvildfarelser. Det er efter min Mening en af Pressens smukkeste Opgaver at komme den til Hjælp, som ved en Retsvildfarelse er udsat for at blive dømt, uagtet han er uskyldig. Der bør i det hele ikke lægges den Hindringer i Vejen, som vil foretage sig noget for at komme en Mand eller Kvinde til Hjælp, som han mener er udsat for uskyldigt at blive dømt. Det er ikke alene Pressen, der naturligt kan tage en saadan Hjælpegerning op som en Opgave, men enhver behjertet og ædelsindet Mand kan godt en Dag blive stillet saaledes, at han føler det som sin moralske Pligt at træde offentligt op og tale til Forsvar for en Person, som nu alting tyder paa skal blive dømt, skønt han efter vedkommendes bestemte Opfattelse er uskyldig. At en Mand modigt træder frem for at forsvare en Person, som er truet med eller udsat for at blive uskyldig dømt, er en Handling, der i Sandhed bør paaskønnes og ikke be-

lægges med Straf. Men det er efter det foreliggende Lovforslag fuldstændig forbudt, ikke alene under Domsforhandlingen, men under hele Sagens Gang, saa længe endelig Dom i en Straffesag ikke er afsagt; man maa ikke fremsætte Udtalelser, der gaar ud paa at fastslaa sigtedes Skyld eller Ikke-Skyld. Efter min Mening ligger der ingen Begrænsning i Ordet „fastslaa“, for skal man forsvare en Person, der er udsat for at blive dømt ved Retsvildfarelse, maa man jo slaa fast, at vedkommende er uskyldig, det kan ikke undgaaes. Der ligger, som sagt, ikke i Ordet „fastslaa“ nogen Begrænsning, man bliver nødt til at sige, at vedkommende er uskyldig: I gør en Fejl ved at dømme ham.

Jeg maa derfor meget bestemt ønske, at denne Bestemmelse udgaar. Den er delt i to Dele, idet det først er forbudt at fremsætte Udtalelser, der fastslaa sigtedes Skyld. Det kan jeg for saa vidt ikke have noget imod, som det er en Selvfølge, at man ikke har Lov til at skrive om en Person, der er sigtet for Mord, at vedkommende er Morder, og naar det viser sig, at vedkommende bliver frifundet, kan han ogsaa faa det paagældende Blad eller den Person, der har udtalt det, dømt derfor, ikke alene til Straf, men ogsaa til Erstatning for Tort. Det er allerede nu forbudt ved Lov. Men det, jeg navnlig maa modsætte mig, er, at der tilføjes „eller Ikke-Skyld“. Det bliver altsaa derigennem under Straf forbudt at forsvare en Person, som man mener er udsat for at blive dømt ved en Retsvildfarelse. Det er en statsborgerlig Ret, som enhver dansk Kvinde og Mand nu har, som jeg har, og som jeg nødvendig ser mig frataget. Derfor vil jeg meget ønske, at dette kan blive ændret. Men det er jo noget, som ogsaa meget let lader sig ordne, for man kan enten stryge hele Bestemmelsen — den første Del er overflødig, og af den Grund kan man stryge den —, eller ogsaa kan man stryge anden Del, der efter min Mening er meget skadelig. Det kan ske uden Udvalgsbehandling, jeg kan stille Ændringsforslag derom til anden Behandling, og det behøver altsaa slet ikke at sinke Lovforslagets Gang.

Jeg ønsker Lovforslaget med en saadan lille Ændring en hurtig og lykkelig Gang gennem det høje Ting.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker samtlige ærede Ordførere for deres Udtalelser, thi selv om enkelte af dem paa afgørende Punkter er uenige med mig i min Opfattelse, maa jeg dog anerkende den